

Отрута, темна та солодка

КУПИТИ

В імперії Дасі відбуваються різкі зміни. Вигнаний принц повернувся, аби захопити владу, і його шлях до трону всіяний смертю. Масові отруєння сковують народ страхом і зневірою, а над країною нависає тінь давнього зла.

Нін — молода, але талановита шеньон-ту — майстриня мистецтва заварювання чаю, — супроводжує принцесу Джень у вигнанні. Разом із відданою воїтелькою Жуї та врятованою сестрою Шу вони мандрують зруйнованим королівством у пошуках союзників, які допоможуть повернути законну спадкоємицю на трон.

У снах Нін і далі переслідує Золотий Змій, віщуючи війну та кровопролиття. А коли магія та кров переплітаються, кожен вибір стає отрутою — і навіть найсолодший чай не зможе загасити його гіркий присмак.

Перший розділ

Кан

У дитинстві Кан мріяв про повернення до палацу.

Посланець прибуває до Людзов — сплеску кольору на тлі сірого неба й чорних скель. Музики грають щось яскраве та веселе, прапори майорять на вітрі. На піщаному пляжі, де його часто навідували ці марення, із паланкіна виходить придворний чиновник у блакитному вбранні й розгортає вишитий сувій — наказ імператора. Його родину просять повернутися до Дзя, їхні посади відновлюють, а він повертається до свого життя поміж дітей при дворі.

Але посланець не прибув, а ці дитячі мрії згасли. І лише зараз, коли він стоїть перед великими воротами палацу, ці спогади повернулися до нього. Врізалися в нього, як колись північні вітри, що били в ніс запахом солі. Проте він розуміє правду: дому, який він знав дитиною, більше немає. Немає імператриці-вдови, що передає на кухні наказ принести їм ще одну тачку солодошів. Немає дядька-імператора, який демонструє каліграфію на розтягнутому полотні. Немає принцеси, яка читає черговий трактат про переговори перед їхнім наставником. Він повернувся під дощем стріл, не принісши з собою нічого, крім брехні та руйнувань. Як би він не хотів вдати, що це не так, проте доклав руку до всього, що станеться опісля.

Його кінь тихо ірже, штовхаючи коня поруч. Тварина відчуває зміни в повітрі, інший вітер. Він думав, що переворот буде кривавішим. Кров і вогонь — їх він пам'ятає з розповідей вчителів та своїх власних уривчастих спогадів десятирічної давнини. Натомість побачив, як солдати армії вливаються в щілини Дзя, ніби вода в пересохле річище. Столиця Дасі ввібрала їх протягом ночі, перш ніж небо зблідло, а над заснулим містом зайнявся новий світанок.

Ворота відчиняються перед ним. Кан заїжджає туди, оточений людьми свого батька. Ряди солдатів стоять струнко, одягнені в чорну форму міської варти. Вони розступились перед ними, і вклоняються, коли ті проїжджають

повз. Попереду не лунають звуки бою, не чується зухвалий брязкіт сталі. Є лише тягар очікування, тягар прийдешніх змін.

Коли він зустрівся з батьком у чайній, генерал усміхався, його обличчя було червоним від вина. Батько поплескав його по спині, сказав, що він зробив свою справу. Як хороший син, хороший солдат. Хоча й хотілося насолодитись теплом батьківського схвалення, Кан у глибині душі досі відчував тривогу — ніби свербить болячка, яку він не може почухати. Голос Джень шепоче йому: «Усі ці схеми втілюються в життя, але якою ціною?». Він думав, що йшлося про їхню аферу з заручинами, але вона розсміялася йому в обличчя, коли він про це сказав.

Один із піхотинців робить крок уперед, щоб узяти віжки його коня, і Кан спішується. Його вітає легким поклоном чиновник, одягнений у чорно-зелені кольори Міністерства правосуддя, який представляється Ваном Лі, губернатором Су. Вони прослизають крізь бічні двері й підіймаються вузькими сходами, захованими у високій стіні поруч із Двором Багатообіцяючого Майбутнього.

— Генерал Кайлан! — вигукує герольд вдалині, і його голос луною розноситься кам'яним переходом.

— Хочу особисто привітати вас, мій принце, — губернатор розпливається в усмішці на верхівці сходів, жестом запрошуючи його йти далі. — Ласкаво просимо назад до Дзя.

Коли чує цей титул, у Кана пробігають сироти по шкірі. *Принц.*

Але думку відганяє те, що чекає на нього внизу на подвір'ї.

З цього місця він бачить придворних, які скупчилися перед сходами, що ведуть до Зали Вічного Світла, в оточенні палацової гвардії в червоному та міської варти в чорному. Деякі з них здаються спантеличеними, тоді як інші вже впали на землю, жадаючи висловити пошану майбутньому імператору. Ліворуч від Кана вздовж довгої стіни стоять лучники, і він бачить схожі тіні, що коливаються вздовж дальньої стіни. Їхня присутність очевидна для тих, хто стоїть внизу, і нагадує про владу генерала.

Генерал на верхівці сходів у повному бойовому обладунку. На ньому все сяє чорним і золотим — від вигнутих зубців шолома до блиску чобіт. Канцлер Джов — праворуч від нього, одягнений в офіційне придворне

вбрання. Немає ніяких сумнівів у тому, хто буде правити, та хто допоміг тому зійти на трон.

Батько Кана підіймає руки, і рев солдатів стихає. Вони опускаються на одне коліно в привітанні, скоординованому помахом руки. Решта придворних, які досі стояли, теж опускаються навколішки, наслідуючи приклад інших. Але Кан закарбовує в пам'яті ці обличчя — так само, як і канцлер, він це знає: хто вклонився першим і хто вагався.

Руки генерала опускаються, і герольд знову робить крок . уперед.

— Устаньте, щоб почути слова регента, який незабаром зійде на трон нашої великої імперії.

Воїни знову стають струнко, і стукіт списів стрясає стіни двору. Чиновники похитуються, зводячись на ноги.

— Для деяких із вас може бути несподіванкою те, що я повернувся, — лунає над натовпом голос генерала Кайлана. — Я добровільно пішов у вигнання багато років тому, жадаючи побачити славу нашої великої імперії без внутрішніх чвар. Ми не можемо бути сильними, коли боремося всередині. Я думав, що дам братові шанс, а натомість він прагнув довести Дасі до руїни.

Батько завжди виступав із запальними промовами, був відомий своєю здатністю розбурхувати кров тих, хто йшов за ним, заохочувати їх боротися від його імені.

— З усіма його амбіціями, він ніколи не думав, що його власна кров піде проти нього. Принцеса, яку він виховав, отруїла свого батька й намагалась усунути тих придворних, хто стояв на її шляху захоплення влади. Тепер мені доручено відновити честь імені Лі й домогтися справедливості у зв'язку зі смертю мого брата.

Палка промова генерала, здається, розворушила присутніх, мов осине гніздо, бо вони більше не можуть спокійно мовчати, а бурмочуть і перешіптуються між собою про це одкровення.

Кан відчуває зосереджену на собі увагу й намагається зберігати незворушний вираз обличчя, хоча його занепокоєння зростає.

Нін розповіла йому про складові отрути, які походять з Людзов. Принцеса намагалась приховати новину про смерть батька від усіх. Він

дізнався лише про невелику частину глибоко таємних планів свого батька, та генерал відмовився відповідати на його запитання про походження отрути.

Він зустрічається поглядом із канцлером, і той усміхається йому, перш ніж повернутись до придворних.

Сумніви закрадаються під шкіру Кана все глибше. Чи має значення той факт, що саме його батько розповсюдив отруту? Імператор загинув, принцеса зникла, трон порожній та чекає наступника. Проте всередині досі палає запитання: це його батько віддав наказ?

— Я поверну мир і процвітання Дасі. Викорію зрадників, корупціонерів, — із великим запалом проголошує генерал. — Почну з палацу. Зрадлива принцеса та її улюблена шеньнон-ту втекли, проте вони не пробудуть на волі довго. Міністерство правосуддя поверне їх.

Канцлер Джов виходить вперед і проголошує:

— Так бажає імператор-регент Дасі!

— Так бажає імператор-регент! — повторюють піддані й знову опускаються навколішки, щоб прийняти його божественний наказ.

Схиливши голову, сховавши обличчя від підозрілих очей, Кан відчуває, як його губи вигинаються в усмішці.

Вона жива.

КУПИТИ